

fuldbyrdet, førend Alt det er indtraadt, som ifølge Loven udtræves til samme, om end Gjeringmanden har gjort Alt, hvad det var hans Hensigt at foretage til Udspørselse af det forbryderiske Forset.", og derimod staaer der i § 262: „Forbrydelsen er fuldbyrdet, saasnart Mynten eller Seddelen er bleven forfærdiget eller forfalsket, om den end ikke er udgiven.“ Jeg kan ikke skjønne rettere — hvis jeg tager feil, ville de ubelukkende Saglyndige maastee oplyse mig derom —, end at der er en Modsigelse mellem disse to Paragrapher, idet den ene af dem siger, at Forbrydelsen ikke er fuldbyrdet, førend Alt det, der hører til den, er færdigt, medens det i den anden hedder, at Forbrydelsen er fuldbyrdet, selv om den forfærdigede eller forfalskede Mynt eller Seddel ikke er udgiven.

Der er flere Bemærkninger, som jeg kunde ønske at gjøre hist og her til forskjellige Paragrapher, men jeg skal ved denne Behandling indskrænke mig til alene at omtale en Sag, der idag flere Gange er kommen paa Bane, nemlig Dødsstraffens Afstæffelse. Hvad er det, man vil opnaae ved Opretholdelsen af denne Straf? Man vil straffe Forbryderen, man vil sikke sig mod Gjentagelsen af hans Forbrydelse, og man vil give et affrækkende Exempel. Hvad det Første angaaer, mener jeg, at enhver Straf, der ikke tillige tilsigter Forbedring, er ligesom skadelig og umoralisk, og at man i selve den Tanke, at Forbedringen er begrundet i Straffen, befinder sig i stor Skuffelse. Man siger, at Forbryderen virkelig bliver forbedret inden sin Død. Han besøges af en Geistlig, der yder ham Trøst og Husværelse i de sidste Døgnblikke. Jeg troer imidlertid, at der er en stor Forskjel paa at forberede til Døden og at forbedre for Livet, og det er dog vistnok ganske ligesom, at det maa være de borgerlige Loves Sag og Opgave at forbedre Mennesket for Livet og ikke at forberede ham til Døden. Den, der kan tælle Dagene og Minutterne, der ere ham leevnede af hans Tilværelse, vil ikke kunne blive forbedret; om saa den Geistlige giver ham nok saa gode Formaning, og hvad Angeren angaaer, troer jeg, at den Geistlige har den bedste Medvirkning i Dødsangsten med Skafottet i Baggrunden; naar dette ikke var, troer jeg ikke, at den tilshyneladende Anger vilde være saa

fremtrædende. Dersom man tænker sig en paa Skafottet pardonneret Forbryder given tilbage, ikke til Fængselet, men til det borgerlige Samsfund, mener man da, at han for bestandig vil mindes den Anger og Fortrydelse, han følte, idet han gif Døden imøde, og at dette vilde være et tilstrækkeligt Værn for ham under alle Livets Tilfældigheder? Nei, jeg troer ikke, at dette vil tilbageholde de onde Lyster og Bevæggrunde, der fremdeles kunne fremtræde hos ham. Døden er en Velgjerning, siger man, men det er aabenbart, at det ikke er en Velgjerning, som den Dødsdømte sætter nogensomhelst Priis paa, og gav man ham Valget imellem enten at gaae ud af Livet eller at forfætte det, valgte han det Sidste, selv under de haardeste Betingelser. Man affoner en Deel af sin Forbrydelse, siger man fremdeles, ved den legemlige Straf, man lider her. Ja, det kan være en Trøstegrund, som den Geistlige, der forbereder den Paagjældende til Døden, bibringer ham, men det kan ikke være et Motiv for Lovgivningen til at berøve ham Livet; thi den Sikkerhed, derved opnaaes, har, som det cerede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds (Falleisen) allerede har sagt, ikke stor Betydning. Ja, det har forsaavidt stor Betydning, som han ikke begaaer flere Forbrydelser, men jeg siger, at Staten maatte skamme sig, hvis den maatte gjøre den ydmygende Afmagtsrøklæring, at mod dette ene Individ seer den sig ikke i Stand til at bestytte Samsfundet, og derfor maa den aflive det! Hvad endelig angaaer det affrækkende Exempel, skal jeg bemærke, at saafremt det virkelig var saa affrækkende, at det afholdt Ligesindede fra at begaae Forbrydelser, som førte til Skafottet, havde dette Noget at betyde; men, saa Meget er vist, at Enhver, der har overværet en offentlig Execution, vil have overbevist sig om, at det ikke er den Virkning, Executionen gjør, at den meget snarere giver Anledning til Nyggjerrighed, Raahed, Raahed og Vittigheder hos hele den forsamlede Mængde omkring Skafottet. Og, hvad er det dog for et Skue, man giver til Priis for den forsamlede Mængde, naar en af det borgerlige Samsfund udstødt Forbryder sees vaskende og vlegnende at gaae sin sidste Time imøde? Jeg troer ikke, at enten den offentlige Morals eller